

Historical Society, Manuscript A 719; în „Remembering the Rescue”, *Ensign*, august 1997, p. 47.

6. Versiune combinată și prescurtată dintr-un e-mail scris de Monica Sedgwick, președinta Tinerele Fete din țărușul Laguna Nigel, California și o cuvântare rostită de Leslie Mortensen, președinta Tinerele Fete din țărușul Mission Viejo, California.
7. Într-un articol intitulat „Why Do We Let Them Dress Like That?” (*Wall Street Journal*, 19–20 martie 2011, C3), o mamă evreică apără cu mare grijă standardele privind modul în care se îmbracă și moralitatea și recunoaște exemplul dat de femeile mormone.
8. „Familia: o declarație oficială către lume” *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129.
9. Vezi Putnam și Campbell, *American Grace*, p. 244–245.
10. Vezi Putnam și Campbell, *American Grace*, p. 504.
11. Doctrină și legăminte 81:5; vezi, de asemenea, Mosia 4:26.
12. Doctrină și legăminte 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), p. 22.
14. Vezi *Handbook 2*, 6.1.
15. Vezi *Handbook 2*, 4.5.
16. Vezi Emily Matchar, „Why I Can’t Stop Reading Mormon Housewife Blogs”, salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Această feministă și ateistă, după cum s-a descris singură, și-a arătat respectul și a spus că era dependentă de citirea blogurilor soților mormone.
17. Din conversațiile cu Lehonitai Mateaki, președintele țărușului Nuku’alofa Tonga Ha’akame, (a slujit, ulterior, ca președinte al misiunii Port Moresby, Papua Noua Guinee) și Leinata Va’enuku, președinta Societății de Alinare la nivel de țăruș.
18. Vezi D’Vera Cohn și Richard Fry, „Women, Men, and the New Economics of Marriage”, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Numărul copiilor născuți a scăzut, de asemenea, considerabil în multe țări. Acest lucru a fost numit Iarna demografică.
19. „A Troubling Marriage Trend”, *Deseret News*, 22 noiembrie 2010, A 14, citat dintr-un raport publicat pe msnbc.com.
20. Vezi Simon Collins, „Put Family before Money-making Is Message from Festival”, *New Zealand Herald*, 1 februarie 2010, p. A2.
21. Gordon B. Hinckley, „Women of the Church”, *Ensign*, noiembrie 1996, p. 69; vezi, de asemenea, Spencer W. Kimball, „Our Sisters in the Church”, *Ensign*, noiembrie 1979, p. 48–49.
22. „Surori în Sion”, *Immuri*, nr. 201.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, ediție revizuită (2009), p. 338–339.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Ocazii de a face bine

Modalitatea Domnului de a-i ajuta pe cei care au nevoi materiale implică oameni care, din dragoste, s-au consacrat ei înșiși și au consacrat ceea ce au lui Dumnezeu și lucrării Sale.

Dragii mei frați și dragile mele surori, scopul mesajului meu este de a onora și celebra ceea ce Domnul a făcut și face pentru a le sluji celor săraci și nevoiași dintre copiii Săi de pe pământ. El îi iubește pe copiii Săi nevoiași, precum și pe cei care doresc să ajute. Și El a creat modalități de a-i binecuvânta atât pe cei care au nevoie de ajutor, cât și pe cei care-l vor oferi.

Tatăl nostru Ceresc aude rugăciunile copiilor Săi de pe întreg pământul, care se roagă să aibă hrană să mănânce, haine cu care să se îmbrace și pentru demnitatea ca ei să le dobândească prin propriile lor eforturi. El aude aceste rugăciuni încă de când a pus bărbatul și femeia pe pământ.

Aflați că aceste nevoi există acolo unde trăiți, precum și în întreaga lume. Deseori, inima dumneavoastră este plină de compasiune. Când întâlniți pe cineva care se chinuie să-și găsească un loc de muncă, aveți acea dorință de a ajuta. O aveți atunci când mergeți în casa unei văduve și vedeți că ea nu are hrană. O aveți atunci când vedeți poze cu copii care plâng stând în ruinele casei lor distruse de cutremur sau de foc.

Deoarece Domnul le aude plânsetele și simte compasiunea

dumneavoastră profundă față de ei, El a oferit, încă de la începuturile timpului, modalități prin care ucenicii Săi pot ajuta. El i-a invitat pe toți copiii Săi să-și consacre timpul, bunurile și să se consacre ei înșiși pentru a I se alătura în slujirea altora.

Modalitatea Lui de a ajuta s-a numit, la un moment dat, viața trăită conform legii consacării. Într-o altă perioadă, modalitatea Lui a fost numită Ordinul Unit. În timpul nostru, se numește programul de bunăstare desfășurat de Biserică.

Numele și detaliile operațiunii sunt schimbate pentru a se potrivi nevoilor și circumstanțelor în care se găsesc oamenii. Dar, întotdeauna, modalitatea Domnului de a-i ajuta pe cei care au nevoi materiale implică oameni care, din dragoste, s-au consacrat ei înșiși și au consacrat ceea ce au lui Dumnezeu și lucrării Sale.

El ne-a invitat și ne-a poruncit să ne implicăm în lucrarea Sa pentru a-i înălța pe cei nevoiași. În apele botezului și în templele sfinte ale lui Dumnezeu, noi facem legământ să facem aceasta. Reînnoim acest legământ duminică, atunci când luăm din împărtășanie.

Scopul meu, astăzi, este să descriu unele dintre ocaziile pe care El ni le-a

pus la dispoziție pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. Nu voi putea vorbi despre toate în timpul scurt pe care-l am. Sper să vă reînnoiesc și să vă întăresc angajamentul de a acționa.

Există un imn despre invitația Domnului la această lucrare, pe care l-am cântat încă de când eram mic. În copilăria mea, am dat mai multă atenție voioșiei melodiei decât puterii cuvintelor. Mă rog ca dumneavoastră să simțiți, astăzi, versurile în inima dumneavoastră. Să ascultăm din nou cuvintele:

*Am făcut eu un bine în lume azi,
Ajutând pe cel necăjit?
Oare l-am consolată, bucurie i-am dat?
De nu, nimic n-am reușit.
Povara cuiva astăzi s-a ușurat,
Stând lângă el, la greu, și eu?
De bolnavi și de cei slabi m-am
apropiat,
Ca să-i ajut eu pe ei mereu?
Slujește! Nu poți visa
La casa ce sus vei avea.
Să faci bine-i plăcere, este mângâiere,
E binecuvântarea ta.¹*

Domnul ne trimite tuturor, în mod frecvent, mesaje de avertizare. Uneori poate fi un sentiment neașteptat de compasiune față de cineva nevoiaș. Este posibil ca un tată să-l fi simțit când a văzut un copil căzând și julin-du-se la genunchi. Este posibil ca o mamă să-l fi simțit când și-a auzit copilul plângând noaptea, fiind speriat. Este posibil ca un fiu sau o fiică să fi simțit compasiune față de cineva care era trist sau speriat la școală.

Noi toți am avut sentimente de compasiune față de alții pe care nici măcar nu-i cunoșteam. De exemplu, când ați auzit rapoartele despre valurile care străbăteau Pacificul ca urmare a cutremurului din Japonia, v-ați îngrijorat pentru cei care ar fi putut fi răniți.

Mii dintre dumneavoastră ați avut sentimente de compasiune atunci când ați aflat despre inundațiile din Queensland, Australia. Buletinele de știri, în cea mai mare parte a lor, prezentau estimări despre câți oameni aveau nevoie de ajutor. Însă mulți dintre dumneavoastră ați simțit durerea oamenilor. Cererii de ajutor i-au răspuns peste 1.500 de voluntari, membri ai Bisericii, din Australia, care au venit să ajute și să aline.

Ei și-au transformat sentimentele de compasiune în decizia de a acționa conform legămintelor pe care le-au făcut. Am văzut binecuvântările care vin la cel nevoiaș care primește ajutor și la persoana care profită de ocazia de a-l oferi.

Părinții înțelepți văd în fiecare nevoie a celorlalți o modalitate de a aduce binecuvântări în viața fiilor și fiicelor lor. Trei copii ne-au adus recent recipiente în care se afla o cină delicioasă. Părinții lor au știut că noi aveam nevoie de ajutor și i-au inclus pe copiii lor în acea ocazie de a ne sluji.

Părinții au binecuvântat familia noastră prin slujirea lor generoasă. Prin alegerea lor de a-și lăsa copiii să ofere, ei au oferit binecuvântări nepoților lor. Zâmbetele pe care copiii

le aveau atunci când au plecat de la noi m-au făcut să fiu sigur că nepoții acelor părinți vor fi binecuvântați. Ei le vor spune copiilor lor despre bucuria pe care au simțit-o slujind cu bunătate în numele Domnului. Îmi amintesc că am simțit acel sentiment de satisfacție interioară în copilărie, atunci când am smuls buruieni pentru un vecin, la rugămintea tatălui meu. Oricând sunt rugat să ofer ceva, îmi amintesc și cred în cuvintele imnului „Ce fericire să-Ți slujim”².

Știu că aceste versuri au fost scrise pentru a exprima bucuria pe care o aduce preaslăvirea Domnului în ziua de sabbat. Dar acei copii care au venit la noi să ne aducă mâncare simțeau, în cursul unei zile a săptămânii, bucuria de a înfăptui lucrarea Domnului. Iar părinții lor au sesizat ocazia de a face bine și au făcut ca multe generații să simtă acea bucurie.

Modalitatea Domnului de a se îngriji de cei nevoiași le oferă părinților o altă ocazie de a-și binecuvânta copiii. Eu am văzut-o într-o capelă, într-o duminică. Un copilăș i-a înmănat episcopului plicul cu donațiile familiei lui, în timp ce episcopul intra în capelă înainte de adunarea de împărtășanie.

Cunoșteam familia și băiatul respectiv. Familia tocmai aflase că cineva

din episcopie avea nevoie de ajutor. În timp ce punea în plic o donație de post mai mare decât de obicei, tatăl i-a spus copilului ceva de genul: „Noi am postit și ne-am rugat astăzi pentru cei nevoiași. Dă-i, te rog, episcopului acest plic în numele nostru. Eu știu că el îl va folosi pentru a-i ajuta pe cei care sunt mai nevoiași ca noi”.

În loc să se simtă înfometat în acea duminică, băiatul își va aminti de acea zi cu mare plăcere. Puteam să-mi dau seama după zâmbetul lui și după felul în care ținea plicul atât de strâns, că el a înțeles încrederea mare pe care tatăl lui i-a acordat-o de a duce donația familiei pentru cei săraci. El își va aminti de acea zi atunci când va fi diacon și, probabil, își va aminti mereu de ea.

Am văzut aceeași fericire pe chipurile persoanelor care i-au ajutat pe oamenii din Idaho, în numele Domnului, cu mulți ani în urmă. Barajul Teton a cedat în ziua de sâmbătă, 5 iunie 1976. Unsprezece oameni au fost uciși. Alte mii au trebuit să-și abandoneze casele în decurs de câteva ore. Unele case au fost luate de ape. Și sute de locuințe au devenit locuibile numai ca urmare a eforturilor fizice și materiale care au depășit cu mult posibilitățile proprietarilor.

Cei care au auzit de tragedia respectivă au avut sentimente de compasiune și au simțit chemarea de a face bine. Vecinii, episcopii, președintele Societății de Alinare, conducătorii cvorumurilor, învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare și-au părăsit casele și locurile de muncă pentru a curăța casele inundate ale altora.

Un cuplu s-a întors în Rexburg din vacanță, imediat după inundație. Ei nu s-au dus să-și vadă casa. În schimb, l-au căutat pe episcopul lor pentru a-l întreba cum puteau să ajute. El i-a trimis la o familie nevoiașă.

După câteva zile, ei s-au dus să

vadă ce-a mai rămas din casa lor. Dispăruse, fiind măturată de ape. Ei s-au întors la episcop și l-au întrebat: „Acum, ce doriți să facem?”.

Oriunde locuiți, ați văzut acel miracol al compasiunii transformată în fapte altruiste. Poate că nu a fost ca rezultat al vreunui mare dezastu natural. L-am văzut în cvorumul preoției, unde un frate s-a ridicat pentru a descrie nevoile unui bărbat sau ale unei femei care caută un loc de muncă pentru a se putea întreține și a-și întreține familia. Am putut simți compasiune în acea încăpere, în timp ce unii sugerau nume de oameni care puteau să ofere un loc de muncă persoanei care avea nevoie de așa ceva.

Ce s-a întâmplat în acel cvorum al preoției și ce s-a întâmplat în casele inundate din Idaho este o manifestare a modalității Domnului de a-i ajuta pe cei foarte nevoiași să ajungă, din nou, să se bizuie pe forțele proprii. Noi avem sentimente de compasiune și știm cum să acționăm în felul Domnului pentru a ajuta.

Anul acesta, sărbătorim 75 de ani de la înființare programului de bunăstare desfășurat de Biserică. A fost lansat pentru a îndeplini nevoile celor care și-au pierdut locul de muncă,

fermele și chiar casele ca urmare a ceea ce a devenit cunoscut ca fiind „Marea criză economică”.

Marile nevoi materiale ale copiilor Tatălui Cresc au revenit în timpul nostru, la fel cum s-a întâmplat și se va întâmpla întotdeauna. Principiile care stau la baza programului de bunăstare desfășurat de Biserică nu sunt valabile doar pentru un anumit moment sau pentru un anumit loc. Ele sunt valabile pentru toate timpurile și toate locurile.

Aceste principii sunt spirituale și eterne. Din acest motiv, dacă le înțelegem și le permitem să ne pătrundă adânc în inimă, vom putea sesiza și profita de ocaziile de a ne oferi ajutorul oricând și oriunde ne va cere Domnul.

Vă prezint unele dintre principiile care m-au îndrumat când am vrut să ajut în felul Domnului și când am fost ajutat de alții.

Primul, fiecare om este mai fericit și are o părere mai bună despre sine atunci când poate să se întrețină și să-și întrețină familia și când își întinde brațele, după aceea, pentru a avea grijă de ceilalți. Le-am fost recunoscător celor care m-au ajutat să-mi asigur cele necesare. Și, de-a lungul anilor, le-am fost și mai recunoscător celor care m-au ajutat să ajung să mă bizui pe forțele proprii. Și, apoi, le-am fost cel mai recunoscător celor care mi-au arătat cum să folosesc o parte din surplusul meu pentru a-i ajuta pe alții.

Am învățat că, pentru a avea un surplus, trebuie să cheltuiesc mai puțin decât câștig. Cu acel surplus, am putut să învăț, că într-adevăr este mai bine să oferi decât să primești. În parte, aceasta este așa, deoarece atunci când ajutam în felul Domnului, El ne binecuvântează.

Președintele Marion G. Romney a spus despre lucrarea de bunăstare: „În această lucrare, indiferent cât oferi,

nu poți ajunge sărac”. Iar după aceea, dânsul l-a citat pe președintele său de misiune, Melvin J. Ballard, după cum urmează: „O persoană nu-i poate oferi Domnului o coajă de pâine fără să primească, în schimb, o pâine întregă”³.

De-a lungul vieții mele, am văzut că acest lucru este adevărat. Când sunt generos față de copiii nevoiași ai Tatălui Ceresc, El este generos cu mine.

Un al doilea principiu al Evangheliei care a fost un ghid pentru mine în lucrarea de bunăstare este puterea și binecuvântarea unității. Când ne unim forțele pentru a le sluji celor nevoiași, Domnul ne unește inimile. Președintele J. Reuben Clark jr., a enunțat acest principiu astfel: „Slujirea... a contribuit... la aducerea aceluia sentiment comun de frăție, deoarece bărbații, indiferent de pregătirea sau ocupația lor, au lucrat împreună într-o grădină care aparține programului de bunăstare sau într-un alt proiect”⁴.

Sentimentul puternic de frăție este valabil atât pentru cel care primește, cât și pentru cel care oferă. Chiar și astăzi, un bărbat, alături de care eu am scos cu lopata noroiul din casa lui inundată din Rexburg, simte că suntem uniți. Și el simte că demnitatea personală i-a fost întărită pentru că a făcut tot ce a putut pentru el și familia lui. Dacă am fi lucrat singuri, amândoi am fi pierdut o binecuvântare spirituală.

Acest lucru ne duce la al treilea meu principiu de acțiune în lucrarea de bunăstare: implicați-i, alături de dumneavoastră, pe membrii familiei, pentru ca ei să poată învăța cum să aibă grijă unul de celălalt, în același fel în care au grijă de alții. Fiilor și fiicelor dumneavoastră, care lucrează alături de dumneavoastră pentru a le sluji celor nevoiași, le va fi mult mai ușor să se ajute unul pe celălalt atunci când vor avea nevoie.

Al patrulea principiu prețios al bunăstării în cadrul Bisericii l-am învățat când am fost episcop. A rezultat din ținerea poruncii din scripturi de a-i căuta pe cei săraci. Este responsabilitatea episcopului de a căuta și oferi ajutor celor care încă au nevoie de ajutor după ce ei și membrii familiei lor au făcut tot ce au putut. Am învățat că Domnul trimite Duhul Sfânt pentru a face posibilă „[căutarea și găsirea]”⁵ celor care au nevoie de ajutor, așa cum o face și pentru găsirea adevărului. Eu am învățat că trebuie s-o implic în această căutare pe președinta Societății de Alinare. Ea poate primi revelație înaintea dumneavoastră.

Unii dintre dumneavoastră veți avea nevoie de acea inspirație în lunile care vor urma. Pentru a sărbători cea de-a 75-a aniversare a programului de bunăstare desfășurat de Biserică, membrii din întreaga lume vor fi invitați să participe la o zi de slujire. Conducătorii și membrii vor trebui să caute revelația atunci când vor stabili proiectele de slujire.

Vă voi oferi trei sugestii de care să țineți cont atunci când vă veți planifica proiectul de slujire.

Prima, pregătiți-vă spiritual, dumneavoastră și cei pe care-i conduceți. Numai dacă inimile sunt înduioșate de ispășirea Salvatorului veți putea vedea în mod clar că scopul proiectului este de a binecuvânta atât spiritual, cât și material viața copiilor Tatălui Ceresc.

A doua mea sugestie este să-i alegeți ca beneficiari ai slujirii

dumneavoastră pe oamenii din cadrul împărăției sau ai comunității ale căror nevoi vor atinge inima celor care vor sluji. Oamenii cărora le vor sluji vor simți dragostea lor. Acea dragoste le-ar putea aduce mai multă bucurie, așa cum se promite în imn, decât ar putea s-o facă satisfacerea nevoilor lor materiale.

Ultima mea sugestie este aceea de a planifica să folosiți puterea legăturilor din cadrul familiilor, cvorumurilor, organizațiilor auxiliare și dintre oamenii pe care-i cunoașteți din comunitățile dumneavoastră. Sentimentele de unitate vor înmulți efectele bune ale slujirii pe care o oferiți. Și aceste sentimente de unitate în cadrul familiilor, Bisericii și comunităților se dezvoltă și vor deveni o moștenire care va dura mult timp după încheierea proiectului.

Aceasta este ocazia mea de a vă spune cât de mult vă apreciez. Datorită slujirii pline de dragoste pe care dumneavoastră ați oferit-o în numele Domnului, oamenii din întreaga lume pe care i-ați ajutat mi-au mulțumit mie atunci când i-am întâlnit.

Atunci când ați ajutat în felul Domnului, dumneavoastră ați găsit o modalitate de a-i face să se simtă mai fericiți. Dumneavoastră și alți ucenici umili ai Salvatorului asemenea dumneavoastră ați aruncat bucăți de pâine pe ape prin slujire, iar oamenii pe care i-ați ajutat au încercat să-mi înapoieze o pâine întregă a recunoștinței.

prezentată de președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Primesc aceeași exprimare de recunoștință de la oameni care au lucrat cu dumneavoastră. Îmi amintesc de un moment când stăteam lângă președintele Ezra Taft Benson. Noi vorbeam despre slujirea în domeniul bunăstării din cadrul Bisericii Domnului. M-a surprins cu vigoarea sa tinerească atunci când mi-a spus, încordându-și brațul: „Îndrăgesc această muncă, și chiar este de muncă!”.

În numele Învățătorului, eu vă mulțumesc pentru munca dumneavoastră de a le sluji copiilor Tatălui nostru Ceresc. El vă cunoaște și vede efortul, sânguinta și sacrificiul dumneavoastră. Mă rog ca El să vă binecuvânteze să vedeți rodul muncii dumneavoastră în fericirea celor pe care i-ați ajutat și a celor alături de care ați oferit ajutor în numele Domnului.

Eu știu că Dumnezeu, Tatăl trăiește și ne aude rugăciunile. Eu știu că Isus este Hristosul. Dumneavoastră și cei cărora le sluiți puteți fi purificați și întăriți slujindu-I și ținând poruncile Sale. Puteți ști, așa cum știu și eu, prin puterea Duhului Sfânt, că Joseph Smith a fost profetul lui Dumnezeu prin care a fost restaurată Biserica adevărată și vie, care este aceasta. Mărturisesc că președintele Thomas S. Monson este profetul în viață al lui Dumnezeu. El este un exemplu foarte bun a ceea ce Domnul a făcut: umbra din loc în loc, făcea bine. Mă rog ca noi să folosim ocaziile pe care le avem de a „[înălța] mâinile obosite și [întări] genunchii care se clatină”⁶. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Am făcut eu un bine?”, *Imnuri*, nr. 140.
2. „Ce fericire să-ți slujim”, *Imnuri*, nr. 95.
3. Marion G. Romney, „Welfare Services: The Savior's Program”, *Ensign*, noiembrie 1980, p. 93.
4. J. Reuben Clark jr., în Conference Report, octombrie 1943, p. 13.
5. Vezi Matei 7:7-8; Luca 11:9-10; 3 Nefi 14:7-8.
6. Doctrină și legăminte 81:5.

Susținerea oficianților Bisericii

Se propune ca noi să susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție și pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christoffer-son și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe Cei Doisprezece Apostoli ca profeti, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate

prin ridicarea mâinii.

Dacă se opune cineva, s-o arate prin același semn.

Se propune ca noi să eliberăm din oficiul de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, cu începere de la 1 mai 2011, pe următorii: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis jr., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell și Gary W. Walker.

Toți cei care doresc să ni se alature în exprimarea recunoștinței față de acești frați pentru slujirea lor de excepție s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-i susținem ca membri ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci pe următorii: Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Ardern,